

การศึกษาทักษะการรู้ดิจิทัลของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ร้อยเอ็ด*

The Study of Digital Literacy of Matthayomsuksa 3 Students under the Secondary Educational Service Area Office Roi Et

พรพิชชา หลักคำ¹ และลักขณา สริวัฒน์²

Pornpitcha Lukkum¹ and Lakkhana Sariwat²

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม^{1,2}

Maharakham University^{1,2}

Email : Pornpitcha.lk@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาทักษะการรู้ดิจิทัลและความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ร้อยเอ็ด 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการรู้ดิจิทัลของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ร้อยเอ็ดที่มีความฉลาดทางอารมณ์แตกต่างกัน และ 3) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการรู้ดิจิทัลของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ร้อยเอ็ดในโรงเรียนที่มีขนาดต่างกันกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2563 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ร้อยเอ็ด จำนวน 365 คน จาก 30 โรงเรียน ได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามทักษะการรู้ดิจิทัล และแบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว

ผลการวิจัยพบว่า 1. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ร้อยเอ็ดมีทักษะการรู้ดิจิทัลอยู่ในระดับมาก และมีความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) อยู่ในระดับปกติ ร้อยละ 67.50 รองลงมา อยู่ในระดับต่ำกว่าปกติ ร้อยละ 25.24 และอยู่ในระดับสูงกว่าปกติ ร้อยละ 7.26 2. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ร้อยเอ็ดที่มีความฉลาดทางอารมณ์แตกต่างกัน มีทักษะการรู้ดิจิทัลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

* Received November 25, 2021; Revised December 19, 2022; Accepted January 10, 2022

3. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ดในโรงเรียนที่มีขนาดต่างกัน มีทักษะการรู้ดิจิทัลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ : ทักษะการรู้ดิจิทัล; ความฉลาดทางอารมณ์; ขนาดโรงเรียน

ABSTRACT

The objectives of this research article were 1) to study digital literacy and emotional quotient of students under the Secondary Educational Service Area Office Roi Et, 2) to compare the digital literacy of students under the Secondary Educational Service Area Office Roi Et with different emotional quotient, and 3) to compare the digital literacy of students under the Secondary Educational Service Area Office Roi Et in different school sizes. The sample group was 365 students under the Secondary Educational Service Area Office Roi Et from 30 schools in the academic year 2020 selected by Multi-stage Sampling technique. The research instruments were digital literacy questionnaire and emotional quotient assessment form. The statistics used to analyze data were percentage, mean and standard deviation, hypotheses testing by One-wayANOVA.

The research results were following: 1. Students under the Secondary Educational Service Area Office Roi Et has digital literacy overall was at a high level and their emotional intelligence (EQ) was at a normal level of 67.50%, followed by low normal level of 25.24%, and high than normal level of 7.26%. 2. Students under the Secondary Educational Service Area Office Roi Et with different emotional quotient have different digital literacy at the statistical significance 0.05 level. 3. Students under the Secondary Educational Service Area Office Roi Et in different school sizes have different digital literacy at the statistical significance 0.05 level.

Keywords : Digital Literacy; Emotional Quotient; School Sizes

1. ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

ปัจจุบันโลกของเรามีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นมากมาย สิ่งต่างๆ รอบตัวมีการก่อสร้างใหม่ โดยเปลี่ยนไปสู่ “สังคมดิจิทัล” ที่การติดต่อสื่อสารเชื่อมต่อกันแบบไม่มีที่สิ้นสุด มีอุปกรณ์สื่อสารต่างๆ ในการเรียนรู้เพิ่มขึ้นและรัฐบาลได้มุ่งเน้นให้ประเทศไทยเข้าสู่ Thailand 4.0 ซึ่งให้ความสำคัญกับเทคโนโลยีสารสนเทศ การเชื่อมต่อสื่อสารสารสนเทศ เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจจากแผนพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมที่มีแนวคิดปฏิรูปประเทศไทยสู่ยุคดิจิทัลไทยแลนด์ (กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร, 2559) แนวโน้มดิจิทัลเทคโนโลยีที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคตย่อมส่งผลกระทบต่อทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อการศึกษาขั้นพื้นฐานของไทย ซึ่งนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจัดอยู่ในช่วงวัยรุ่น (Adolescence) การเติบโตของวัยรุ่นในยุคดิจิทัล จึงส่งผลให้เกิดความเสี่ยงต่างๆ เพิ่มขึ้น เพราะวัยรุ่นสามารถเข้าใช้อินเทอร์เน็ตได้อย่างเสรี และปลอดภัยจากการควบคุมของพ่อแม่ ผู้ปกครอง การศึกษาเรียนรู้ชีวิตในด้านต่างๆ ด้วยตนเองของวัยรุ่นในยุคดิจิทัล จึงเป็นความเสี่ยงอย่างยิ่ง หากวัยรุ่นขาดทักษะการรู้ดิจิทัลแล้วอาจทำให้เกิดความเข้าใจ หรือค่านิยมที่ผิดๆ ขึ้นได้ (ณัฐกร อินทุยศ, 2556; วิไลลักษณ์ พงษ์โสภณ, 2555)

ทักษะการรู้ดิจิทัล(DigitalLiteracy) เป็นความตระหนักถึงความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในยุคดิจิทัล เพื่อให้สามารถใช้สารสนเทศอย่างมีวิจารณญาณ มีความสามารถประเมินและใช้เทคโนโลยีดิจิทัลได้อย่างเหมาะสม เพื่อสร้างสารสนเทศได้ด้วยตนเอง โดยสามารถสื่อสาร ไปยังกลุ่มชุมชน เครือข่ายความรู้ มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน และสะท้อนกลับทางสังคมอย่างมีจริยธรรม (ธิดา แซ่ซัน และทัศนีย์ หมอสอน, 2559) ทักษะการรู้ดิจิทัลยังมีความหมายมากกว่า แค่การรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยี แต่ยังครอบคลุมถึงประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องับจริยธรรม สังคม และการสะท้อนกลับ ซึ่งฝังอยู่ในการทำงาน การเรียนรู้ การพักผ่อน และการใช้ชีวิตประจำวัน (สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ, 2557) ครอบคลุมความสามารถด้านการทำงานของเทคโนโลยี ด้านการคิดวิเคราะห์ ด้านการทำงานร่วมกัน และด้านการตระหนักรู้ทางสังคม(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2553) จากที่ได้กล่าวมาข้างต้นชี้ให้เห็นว่าทักษะการรู้ดิจิทัลมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่น รวมถึงความฉลาดทางอารมณ์ ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่สำคัญและจำเป็นที่จะช่วยให้นักเรียนในช่วงวัยรุ่น สามารถดำเนินชีวิตวัยเรียนผ่านไปได้อย่างเรียบร้อยและเหมาะสม

สภาพการจัดการศึกษาในปัจจุบันของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ด (2563) มีการจำแนกโรงเรียนออกเป็นขนาดตามจำนวนนักเรียน เป็น 4 ขนาด คือ ขนาดใหญ่พิเศษ ขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก โดยสำนักงานเขตฯ ได้กำหนดนโยบายพัฒนาคุณภาพผู้เรียนและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันกำหนดกลยุทธ์การพัฒนาคุณภาพผู้เรียนให้มีทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ความเป็นเลิศด้านวิชาการ นำไปสู่การสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน ให้ความสำคัญกับการพัฒนาวิชาการควบคู่กับการพัฒนาการเติบโตไปพร้อมกับดิจิทัลที่พัฒนาอย่างต่อเนื่อง สนับสนุนให้สถานศึกษานำ Digital Technology

มาใช้ในการจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนเป็นรายบุคคลเพราะในยุคแห่งดิจิทัล สถานศึกษาจะต้องให้ความสำคัญกับการใช้ดิจิทัล และทักษะการรู้ดิจิทัล เพราะทักษะการรู้ดิจิทัลมีความสำคัญต่อผู้ใช้งานอินเทอร์เน็ตในภาพกว้างในยุคดิจิทัลที่มีสภาพแวดล้อม ทุกอย่างรอบตัวเป็นดิจิทัล ผู้ใช้งานจำเป็นต้องรู้จักพิจารณาความน่าเชื่อถือของข้อมูล เลือกใช้ดิจิทัลที่เหมาะสมกับงาน และใช้ดิจิทัลในเชิงสร้างสรรค์ พร้อมรับมือกับความเสี่ยงอันอาจเกิดจากการใช้งานดิจิทัลได้ และผู้เรียนในสถานศึกษาควรได้รับความรู้ ฝึกทักษะและตระหนักถึงการคิดวิเคราะห์ การประเมิน และการสร้างสรรค์ความรู้ใหม่ๆ จากแหล่งสารสนเทศที่น่าเชื่อถือด้วยเครื่องมือดิจิทัลที่เหมาะสมกับงานต่างๆ หรือพัฒนาผู้เรียนให้มีการคิดระดับสูง (ธิดา แซ่ซัน, 2562) ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนในโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ด จึงมีความสนใจที่จะศึกษาทักษะการรู้ดิจิทัลของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ด ที่มีความฉลาดทางอารมณ์ และขนาดของโรงเรียนแตกต่างกัน ว่าจะส่งผลต่อทักษะการรู้ดิจิทัลของนักเรียนหรือไม่โดยผลจากการศึกษาครั้งนี้ จะทำให้ได้อรรถความรู้ที่เป็นประโยชน์ เพื่อนำไปใช้ในการจัดการศึกษาและการบริหารจัดการด้านเทคโนโลยีสารสนเทศอย่างเหมาะสมสำหรับนักเรียน และใช้เป็นแนวทางในการเตรียมความพร้อมเพื่อการก้าวเข้าสู่สังคมยุคดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 2.1 เพื่อศึกษาทักษะการรู้ดิจิทัลและความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ด
- 2.2 เพื่อเปรียบเทียบทักษะการรู้ดิจิทัลของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ดที่มีความฉลาดทางอารมณ์แตกต่างกัน
- 2.3 เพื่อเปรียบเทียบทักษะการรู้ดิจิทัลของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ดที่มาจากขนาดโรงเรียนแตกต่างกัน

3. ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

- 3.1 ได้ทราบข้อมูลระดับทักษะการรู้ดิจิทัลและและฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ด
- 3.2 ได้ทราบผลการเปรียบเทียบทักษะการรู้ดิจิทัลของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ดที่มีความฉลาดทางอารมณ์แตกต่างกัน
- 3.3 ได้ทราบผลการเปรียบเทียบทักษะการรู้ดิจิทัลของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ดที่มาจากขนาดโรงเรียนแตกต่างกัน

4. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2563 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ร้อยเอ็ด จำนวน 60 โรงเรียน จำนวน นักเรียน 7,778 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2563 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ร้อยเอ็ด จำนวน 30 โรงเรียน จำนวนนักเรียน 365 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 2 ประเภท มีลักษณะดังนี้ 1)แบบสอบถามทักษะการรู้ดิจิทัล ซึ่งเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีลักษณะเป็นแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของ Likert คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด จำนวน 1 ฉบับ มีจำนวนข้อคำถาม 30 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ ระหว่าง 0.27-0.81 และมีค่าความเชื่อมั่น(Cronbach's Alpha) เท่ากับ 0.95 2)แบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์ ซึ่งนำมาจากแบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์สำหรับวัยรุ่น อายุ 12-17 ปี ของกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข พ.ศ. 2543 มีลักษณะเป็นแบบมาตรประมาณค่า 4 ระดับ คือ จริงมาก ค่อนข้างจริง จริงบางครั้ง และไม่จริง จำนวน 1 ฉบับ การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง และทางไปรษณีย์ ในพื้นที่ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ร้อยเอ็ด การวิเคราะห์ข้อมูล 1)วิเคราะห์ทักษะการรู้ดิจิทัลของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ร้อยเอ็ดทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2)วิเคราะห์ความฉลาดทางอารมณ์ หลังจากดำเนินการตรวจให้คะแนนและรวมคะแนนแต่ละด้านเสร็จแล้ว นำคะแนนที่ได้ไปทำเครื่องหมายลงบนเส้นประในกราฟความฉลาดทางอารมณ์และลากเส้นให้ต่อกัน แล้วพิจารณาดูว่า มีคะแนนใดที่สูงหรือต่ำกว่าช่วงคะแนนปกติเกณฑ์การประเมินตามกราฟความฉลาดทางอารมณ์แต่ละด้านของกรมสุขภาพจิต (2543) ดังนี้ 1)ควบคุมตนเอง ช่วงคะแนนปกติเท่ากับ 13-18 2)เห็นใจผู้อื่น ช่วงคะแนนปกติเท่ากับ 16-21 3)รับผิดชอบ ช่วงคะแนนปกติเท่ากับ 17-22 4)มีแรงจูงใจ ช่วงคะแนนปกติเท่ากับ 15-20 5)ตัดสินใจและแก้ปัญหา ช่วงคะแนนปกติเท่ากับ 14-19 6)สัมพันธ์ภาพดี ช่วงคะแนนปกติเท่ากับ 15-20 7)ภูมิใจตนเอง ช่วงคะแนนปกติเท่ากับ 9-13 8)พอใจชีวิต ช่วงคะแนนปกติเท่ากับ 16-22 9)สุขสงบทางใจ ช่วงคะแนนปกติเท่ากับ 15-21 3)วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการรู้ดิจิทัลของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ร้อยเอ็ดที่มีความฉลาดทางอารมณ์แตกต่างกัน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว(One-way ANOVA) 4)วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการรู้ดิจิทัลของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ร้อยเอ็ดที่มาจากขนาดโรงเรียนแตกต่างกัน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA)

5. ผลการวิจัย

5.1 ผลการศึกษาศึกษาทักษะการรู้ดิจิทัลและความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ด

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับทักษะการรู้ดิจิทัลของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ดโดยรวมและรายด้าน

ด้านที่	ทักษะการรู้ดิจิทัลของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ด	\bar{X}	S.D.	ระดับ ทักษะการ รู้ดิจิทัล
1.	ด้านการทำงานของเทคโนโลยี	3.92	0.91	มาก
2.	ด้านการคิดวิเคราะห์	3.89	0.88	มาก
3.	ด้านการทำงานร่วมกัน	4.11	0.91	มาก
4.	ด้านการตระหนักรู้ทางสังคม	4.25	0.93	มาก
	รวม	3.66	0.92	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ดมีทักษะการรู้ดิจิทัลโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านการตระหนักรู้ทางสังคม ($\bar{X}=4.25$) ด้านการทำงานร่วมกัน ($\bar{X}=4.11$) ด้านการทำงานของเทคโนโลยี ($\bar{X}=3.92$) และด้านการคิดวิเคราะห์ ($\bar{X}=3.89$) ตามลำดับ

ตารางที่ 2 ความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ดโดยรวมและรายด้าน

EQ	ต่ำกว่าปกติ		ปกติ		สูงกว่าปกติ		รวม	
	จำนวน (นร.)	ร้อยละ	จำนวน (นร.)	ร้อยละ	จำนวน (นร.)	ร้อยละ	จำนวน (นร.)	ร้อยละ
ด้านดี								
1. ควบคุมตนเอง	16	5.23	234	76.47	56	18.30	306	100.00

EQ	ต่ำกว่าปกติ		ปกติ		สูงกว่าปกติ		รวม	
	จำนวน (นร.)	ร้อยละ	จำนวน (นร.)	ร้อยละ	จำนวน (นร.)	ร้อยละ	จำนวน (นร.)	ร้อยละ
2. เห็นใจผู้อื่น	92	30.07	185	60.46	29	9.48	306	100.00
3. รับผิดชอบ	133	43.46	159	51.96	14	4.58	306	100.00
รวม	241	26.25	578	62.96	99	10.78	918	100.00
ด้านเก่ง								
1. มีแรงจูงใจ	77	25.16	221	72.22	8	2.61	306	100.00
2. ตัดสินใจและแก้ปัญหา	63	20.59	233	76.14	10	3.27	306	100.00
3. สัมพันธภาพ	92	30.07	206	67.32	8	2.61	306	100.00
รวม	232	25.27	660	71.90	26	2.83	918	100.00
ด้านสุข								
1. ภูมิใจตนเอง	42	13.73	223	72.88	41	13.40	306	100.00
2. พอใจชีวิต	120	39.22	167	54.58	19	6.21	306	100.00
3. สุขสงบทางใจ	60	19.61	231	75.49	15	4.90	306	100.00
รวม	222	24.18	621	67.65	75	8.17	918	100.00
โดยรวม	695	25.24	1859	67.50	200	7.26	2,754	100.00

จากตารางที่ 2 พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษาร้อยเอ็ด มีระดับความฉลาดทางอารมณ์(EQ) อยู่ในระดับปกติ ร้อยละ 67.50 รองลงมาอยู่ในระดับต่ำกว่าปกติ ร้อยละ 25.24 และอยู่ในระดับสูงกว่าปกติ ร้อยละ 7.26 เมื่อพิจารณาความฉลาดทางอารมณ์เป็นรายด้าน ปรากฏว่า นักเรียนมีระดับความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในระดับปกติทั้งสามด้าน โดยด้านดี ร้อยละ 62.96 ด้านเก่ง ร้อยละ 71.90 และด้านสุข ร้อยละ 67.65

5.2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการรู้ดีจิตของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ดที่มีความฉลาดทางอารมณ์แตกต่างกัน

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบทักษะการรู้ดิจิทัลของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ร้อยเอ็ดที่มีความฉลาดทางอารมณ์แตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	2	6.497	3.249	16.568	0.000*
ภายในกลุ่ม	2751	539.400	196		
รวม	2753	545.897			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 3 พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา ร้อยเอ็ดที่มีความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมแตกต่างกัน มีทักษะการรู้ดิจิทัลแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (Sig. = 0.000*)

5.3 ผลการเปรียบเทียบทักษะการรู้ดิจิทัลของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ร้อยเอ็ดที่มาจากขนาดโรงเรียนแตกต่างกัน

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบทักษะการรู้ดิจิทัลของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ร้อยเอ็ดที่มาจากขนาดโรงเรียนแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	3	2.206	0.735	3.799	0.011*
ภายในกลุ่ม	302	58.449	0.194		
รวม	305	60.655			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4 พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา ร้อยเอ็ดที่มาจากขนาดโรงเรียนแตกต่างกัน มีทักษะการรู้ดิจิทัลแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (Sig. = 0.011*)

6. อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาทักษะการรู้ดิจิทัลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ด สามารถอภิปรายผลการวิจัย ได้ดังนี้

6.1 ทักษะการรู้ดิจิทัลของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ด อยู่ในระดับมาก ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้ อาจเป็นเพราะนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเป็นประชากรและกลุ่มตัวอย่างของการวิจัย เกิดในช่วงปี พ.ศ. 2548–2549 (ค.ศ. 2005–2006) ซึ่งเมื่อพิจารณาตามการแบ่งคุณลักษณะบุคคล ตามช่วงเวลาแล้วพบว่า อยู่ในช่วง Generation Z ซึ่งเป็นเด็กยุคที่เกิดมาพร้อมกับการพัฒนาด้านเทคโนโลยีดิจิทัลที่เกิดขึ้นแล้ว และแผ่ขยายออกสู่การ ดำเนินชีวิตประจำวันของผู้คน จึงทำให้มีความคุ้นเคยกับการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลใกล้ตัว ในการศึกษา เรียนรู้ การแก้ปัญหา และการดำเนินชีวิต การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและคอมพิวเตอร์ จึงไม่ใช่เรื่องยาก สำหรับนักเรียนซึ่งเป็นประชากรในยุค Generation Z นี้ สอดคล้องกับแนวคิดของ Mannheim (นิชาภา ใจชื่อ, 2562) ซึ่งได้อธิบายไว้ว่า เด็กยุค Generation Z เกิดมาพร้อมกับเทคโนโลยีใหม่ๆ อยู่เสมอจนถูก เรียกว่าเป็นเด็กยุคดิจิทัล เป็นยุคที่เด็กทั่วโลกมีอะไรหลายๆ อย่างที่คล้ายคลึงกัน เนื่องจากเทคโนโลยีการ สื่อสารทำให้เกิดการเชื่อมโยงกันได้ง่ายและรวดเร็ว ผลการวิจัยนี้ ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Luthfia, Wibowo, Widyakusumastuti and Angeline (2021) ได้ศึกษาบทบาทการรู้ดิจิทัลในด้านโอกาส และความเสียงทางออนไลน์ของเยาวชนชาวอินโดนีเซีย ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า เยาวชนมีการรู้ดิจิทัล ในระดับดีมาก (Mean = 4.15)

นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ด มีความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) อยู่ในระดับปกติ ร้อยละ 67.50 รองลงมา อยู่ในระดับต่ำกว่าปกติ ร้อยละ 25.24 และอยู่ในระดับสูงกว่าปกติ ร้อยละ 7.26 แสดงให้เห็นว่านักเรียนส่วนใหญ่มีความฉลาดทางอารมณ์ อยู่ในเกณฑ์ปกติ แต่มีนักเรียนร้อยละ 25.24 ที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าปกติ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็น เพราะนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนกลาง(อายุ 14-16 ปี) ซึ่งเป็นช่วงที่มี พฤติกรรมก้าวร้าวระหว่างความเป็นเด็กกับผู้ใหญ่ นักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านร่างกาย จิตใจ และ ความนึกคิด การเจริญเติบโตในระยะเวลาที่ร่างกายจะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ส่วนด้านจิตใจนั้นเป็น ผลพลอยได้จากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย ซึ่งแม้ว่าลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายเป็นสิ่งปกติ ของเด็กทุกคนแต่การเปลี่ยนแปลงทางจิตใจของเด็กแต่ละคนจะมีความแตกต่างกัน (สุชา จันทน์เอม, 2540; พนม เกตุมาน, 2550) ช่วงอายุของวัยรุ่นที่ร่างกายมีการเปลี่ยนแปลง จึงส่งผลให้สภาวะทางอารมณ์ ไม่มั่นคง และอาจเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนมีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าปกติ เพราะอายุเป็นปัจจัย สำคัญในการกำหนดด้วยวุฒิของบุคคลในสังคม บุคคลที่มีอายุแตกต่างกันจะมีความคิดเห็นและการปฏิบัติ ในสิ่งต่างๆ แตกต่างกัน ตามประสบการณ์ที่สะสมมา อายุของบุคคลสามารถนำมาอธิบายและทำนาย

พฤติกรรมของบุคคลได้ โดยผลการศึกษาของ วิสัยพร นุชสุวรรณ (2555) พบว่า ผู้ที่มีอายุมาก มีแนวโน้มของความคิดและอารมณ์ที่มั่นคงกว่าในวัยรุ่น สอดคล้องกับผลการศึกษาของ อรรวรา ทิพย์กำพร (2563) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อำเภอเมืองพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในระดับปกติ

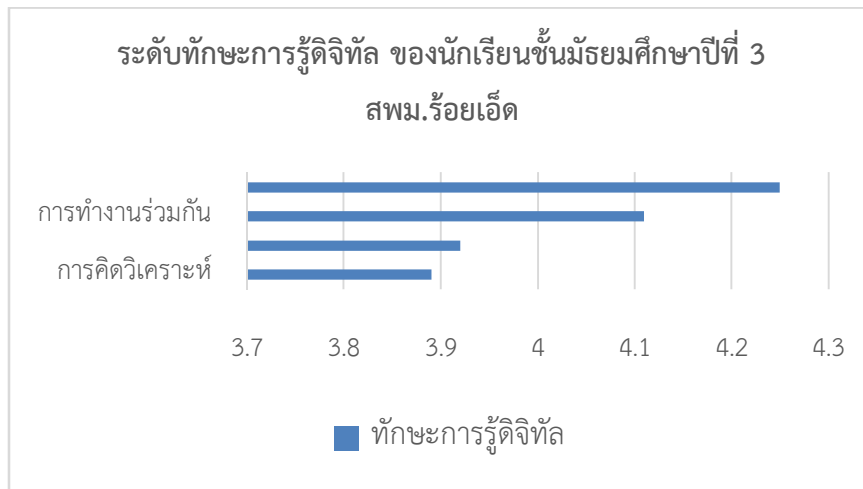
6.2 นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ดที่มีความฉลาดทางอารมณ์แตกต่างกัน มีทักษะการรู้ดีจิตที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และนักเรียนที่มีความฉลาดทางอารมณ์ ด้านดี ด้านเก่ง ด้านสุข แตกต่างกัน มีทักษะการรู้ดีจิตแตกต่างกัน เนื่องมาจากความฉลาดทางอารมณ์เป็นความสามารถในการเข้าใจสภาวะทางอารมณ์ของตนเองและผู้อื่น นักเรียนที่มีความฉลาดทางอารมณ์ในระดับสูง จะสามารถควบคุมอารมณ์ของตนเอง เข้าใจผู้อื่น และแสดงออกเป็นคำพูด และการกระทำได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับแนวคิดของ Salovey และ Mayer (1990) ที่กล่าวถึงองค์ประกอบของความฉลาดทางอารมณ์ไว้ว่า ประกอบด้วย การตระหนักรู้ตนเอง(Self-Awareness) เป็นความสามารถที่จะรับรู้และเข้าใจความรู้สึก ความคิดและอารมณ์ของตนเองได้ตามความเป็นจริง การบริหารจัดการกับอารมณ์ของตนเอง(Managing Emotion) เป็นความสามารถในการจัดการกับอารมณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสม การจูงใจตนเอง(Self-Motivation) เป็นความสามารถที่จะจูงใจตนเองที่เรียกว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การรู้จักสังเกตความรู้สึกของผู้อื่น (Recognizing Emotion in Others) เป็นความสามารถที่เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น มีความเห็นอกเห็นใจ เอาใจเขามาใส่ใจเรา มีจิตใจให้บริการและสามารถแสดงออกทางอารมณ์ได้อย่างเหมาะสม และการดำเนินการด้านสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น(Handling Relationships) เป็นทักษะทางสังคม(Social Skills) เป็นความสามารถที่จะรับรู้เท่าทันอารมณ์ผู้อื่น เป็นทักษะทางสังคมที่จะมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น อันจะส่งผลให้เกิดความเป็นผู้นำ ความสามารถในลักษณะนี้ประกอบด้วย การสื่อความที่ดี และการบริหารความขัดแย้ง ดังนั้น เมื่อนักเรียนมีความฉลาดทางอารมณ์ จึงทำให้มีทักษะการรู้ดีจิตดีขึ้นด้วย

นักเรียนที่มีความฉลาดทางอารมณ์ จะรู้จักความเหมาะสมในการปฏิบัติตนด้านต่างๆ เมื่อพิจารณาทักษะการรู้ดีจิตของนักเรียน เพราะการใช้ดีจิตส่งผลกระทบนักเรียนในหลายๆ ด้านดังที่ ประวิตร จันทร์อับ (2561) ได้ศึกษาพฤติกรรมการใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์และผลกระทบต่อนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดพิษณุโลก พบว่า พฤติกรรมการใช้เครือข่ายทางสังคมออนไลน์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดพิษณุโลก ก่อให้เกิดผลกระทบจากการใช้เครือข่ายทางสังคมออนไลน์ ในด้านอารมณ์ ด้านการเรียน ด้านสังคม และด้านสุขภาพ นักเรียนจึงจำเป็นต้องมีความฉลาดทางอารมณ์เพื่อให้รู้เท่าทันการใช้ดีจิต และมีทักษะการใช้ดีจิตที่ดีและเหมาะสม และนักเรียนที่มีความฉลาดทางอารมณ์จะไม่แสดงพฤติกรรมในทางที่ไม่เหมาะสมหรือก่อให้เกิดความเสี่ยงขึ้น สอดคล้องกับการศึกษาของ พิมพรัตน์ ธรรมรักษา และอาภาพร เผ่าวัฒนา (2562) ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับความฉลาด

ทางอารมณ์กับพฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่นไว้ว่า ความฉลาดทางอารมณ์เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับการทำ พฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่น กล่าวคือ วัยรุ่นที่มีความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในระดับต่ำจะมีโอกาสทำ พฤติกรรมเสี่ยงมากกว่าวัยรุ่นที่มีความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในระดับสูง เนื่องจากวัยรุ่นที่มีความฉลาดทางอารมณ์ดีจะสามารถรับรู้และเข้าใจอารมณ์ของตนเองที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริง สามารถควบคุมอารมณ์ มีการคิดพิจารณา และตัดสินใจที่ดีว่าตนเองจะจัดการกับอารมณ์ที่เกิดขึ้นนั้นอย่างไรให้มีความเหมาะสมที่สุด

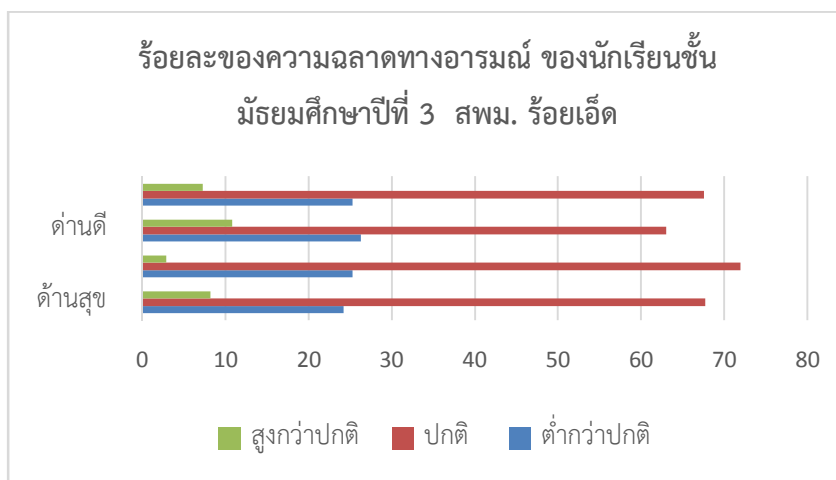
6.3 นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ร้อยเอ็ด ที่มาจากขนาดโรงเรียนแตกต่างกัน มีทักษะการรู้ดิจิทัลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากความแตกต่างของการบริหารจัดการด้านวิชาการของโรงเรียนที่มีขนาดต่างกัน มีความแตกต่างกันทั้งด้านบุคลากร วิธีการ และงบประมาณ จึงอาจส่งผลให้การบริหารจัดการด้านดิจิทัลมีความแตกต่างกัน จากสภาพของการบริหารวิชาการในโรงเรียนขนาดกลาง ขนาดใหญ่ และขนาดใหญ่พิเศษ ซึ่งมีความพร้อมในด้านจำนวนบุคลากร และด้านงบประมาณ มากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก การบรรจุครูของโรงเรียนใช้จำนวนนักเรียนเป็นเกณฑ์เพื่อให้สอดคล้องกับรายรับและรายจ่ายของโรงเรียน โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนมากย่อมมีจำนวนครูมากเช่นกัน แต่การบริหารงานของโรงเรียนไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนขนาดใดย่อมมีขอบข่ายการบริหารงานเหมือนกัน ดังนั้น โรงเรียนที่มีครูมากกว่า ผู้บริหารจึงสามารถจัดครูเข้าปฏิบัติงานได้อย่างหลากหลายและเหมาะสม ทำให้การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ ขนาดใหญ่ และขนาดกลาง มีการบริหารงานด้านวิชาการที่ดีกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พงศ์ศักดิ์ จิตสอาด จินตนา จันท์เจริญ และบรรจบ บุญจันทร์ (2560) ได้ศึกษาปัญหาการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1-2 ผลการวิจัย พบว่า การเปรียบเทียบปัญหาการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนที่มีขนาดต่างกัน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยโรงเรียนขนาดใหญ่ มีค่าเฉลี่ยสภาพปัญหาการบริหารงานวิชาการน้อยกว่าโรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดเล็ก และสอดคล้องกับการศึกษาของ Li และ Ranieri (2010) ซึ่งได้ศึกษาสมรรถนะด้านการรู้ดิจิทัลของกลุ่มวัยรุ่นชาวจีนที่เป็นชาวดิจิทัลโดยกำเนิด (Digital Natives) หรือเกิดมาในยุคดิจิทัล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือนักเรียนวัยรุ่นอายุ 14-17 ปี ในจังหวัดเจ้อเจียง (Zhejiang Province) ได้จากการสุ่ม จำนวน 317 คน ผลการวิจัยพบว่า วัยรุ่นที่มีความแตกต่างด้านโรงเรียนที่สังกัด มีความแตกต่างด้านสมรรถนะดิจิทัล

จากการวิจัยครั้งนี้สามารถสรุปเป็นองค์ความรู้ใหม่จากการวิจัยได้ดังนี้ 2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ร้อยเอ็ดมีทักษะการรู้ดิจิทัลอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านการตระหนักรู้ทางสังคม (\bar{X} =4.25) ด้านการทำงานร่วมกัน (\bar{X} =4.11) ด้านการทำงานและเทคโนโลยี (\bar{X} =3.92) และด้านการคิดวิเคราะห์ (\bar{X} =3.89) ตามลำดับ แสดงผลได้ดังในภาพที่ 1

ภาพที่ 1 ระดับทักษะการรู้ดิจิทัลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
มัธยมศึกษาร้อยเอ็ด เปรียบลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย

2)นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ดมีความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) โดยรวม ต่ำกว่าปกติ ร้อยละ 25.24ปกติร้อยละ 67.50 และสูงกว่าปกติ ร้อยละ 7.26 เมื่อพิจารณาความฉลาดทางอารมณ์เป็นรายด้าน ปรากฏดังนี้ ด้านดี นักเรียนมีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าปกติ ร้อยละ 26.25 ปกติ ร้อยละ 62.96 และสูงกว่าปกติ ร้อยละ 10.78 ด้านเก่งนักเรียนมีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าปกติ ร้อยละ 25.27 ปกติ ร้อยละ 71.90 และสูงกว่าปกติ ร้อยละ 2.83 ด้านสุข นักเรียนมีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าปกติ ร้อยละ 24.18 ปกติ ร้อยละ 67.50 และสูงกว่าปกติ ร้อยละ 7.26 แสดงผลได้ดังในภาพที่ 2

ภาพที่ 2 ร้อยละของความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ด

7. ข้อเสนอแนะ

7.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

7.1.1 สภาพการจัดการศึกษาในปัจจุบันกำลังเปลี่ยนแปลงสู่สังคมยุคดิจิทัล การบริหารการจัดการศึกษาจึงจำเป็นต้องวางแผนและเตรียมการจัดการศึกษาให้ครอบคลุมและเท่าทันการเติบโตในด้านดิจิทัล ดังนั้น การส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะการรู้ดิจิทัล เพื่อให้สามารถใช้ดิจิทัลในการเรียนและการดำเนินชีวิตได้อย่างเหมาะสม จึงเป็นเรื่องสำคัญและจำเป็น

7.1.2 ควรมีนโยบายพัฒนาครูให้รู้เท่าทันดิจิทัลและมีความสามารถในเชิงจิตวิทยา เพื่อให้ครูควบคุมดูแลและอบรมนักเรียน ในด้านคุณธรรมและจริยธรรมในการใช้ดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้นักเรียนเจริญเติบโตไปพร้อมกับการรู้เท่าทันดิจิทัล และมีคุณธรรมจริยธรรมที่ดีในการใช้ดิจิทัลและการดำเนินชีวิต

7.2 ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ปฏิบัติ

7.2.1 ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีทักษะการรู้ดิจิทัลอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยเป็นรายด้าน 4 ด้าน จากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ คือ ด้านการตระหนักรู้ทางสังคม ด้านการทำงานร่วมกัน ด้านการทำงานและเทคโนโลยี และด้านการคิดวิเคราะห์ ผลการวิจัยนี้สะท้อนให้เห็นว่า ควรมีการส่งเสริมทักษะการรู้ดิจิทัล ด้านการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น

7.2.2 ผลการวิเคราะห์ความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ด พบว่า นักเรียนมีความฉลาดทางอารมณ์ในระดับปกติมากที่สุด รองลงมา คือ มีความฉลาดทางอารมณ์ในระดับต่ำกว่าปกติ และมีความฉลาดทางอารมณ์ในระดับสูงกว่าปกติ ซึ่งผลการวิจัยนี้ สะท้อนให้เห็นสิ่งที่ควรได้รับการพัฒนา คือ การส่งเสริมหรือแก้ไขปัญหานักเรียนที่มีความฉลาดทางอารมณ์ในระดับต่ำกว่าปกติให้มีการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ให้ดียิ่งขึ้น

7.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

7.3.1 ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการรู้ดิจิทัลของนักเรียน ควบคู่กับการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ที่เกี่ยวข้องในการใช้งานดิจิทัล ซึ่งนักเรียนสามารถนำไปปรับใช้ได้ทั้งการเรียนและการดำเนินชีวิต

7.3.2 ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์แก่นักเรียน ซึ่งจะช่วยให้ นักเรียนสามารถปรับตัวและดำเนินชีวิตในยุคดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

8. บรรณานุกรม

กรมสุขภาพจิต. (2543). **คู่มือความฉลาดทางอารมณ์**. สืบค้นเมื่อ 4 กุมภาพันธ์ 2564. จาก <http://healthnet.md.chula.ac.th/text/forum1/smile/eq/eq/10.html>

- กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร. (2559). **แผนพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม.**
กรุงเทพฯ : กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร.
- ณัฐกร อินทุยศ. (2556). **จิตวิทยาทั่วไป.** กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณิชาภา ใจซื่อ. (2562). **การยอมรับเทคโนโลยีและพฤติกรรมผู้บริโภคออนไลน์ของกลุ่ม Gen X และ Gen Y ที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจซื้อสินค้าเกษตรออนไลน์.** วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ. คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ.
- ธิดา แซ่ซัน และทัศนีย์ หมอสอน. (2559). **การรู้ดิจิทัล: นิยาม องค์ประกอบ และสถานการณ์ในปัจจุบัน.**
วารสารสารสนเทศศาสตร์. 34(4). 116-145.
- ธิดา แซ่ซัน. (2562). **การพัฒนาแบบจำลองการเรียนการสอนบนเว็บโดยใช้ปัญหาเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการรู้ดิจิทัล สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี.** วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ประวิตร จันทร์อับ. (2561). **พฤติกรรมการใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์และผลกระทบต่อนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดพิษณุโลก.** การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองปริญญาการศึกษา มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- พงศ์ศักดิ์ จิตสอาด จินตนา จันทร์เจริญ และบรรจบ บุญจันทร์. (2560). **การศึกษาปัญหาการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1-2.** *Veridian E Journal, Silpakorn University สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ.* 10(1). 878-890.
- พนม เกตุมาน. (2550). **ปัญหาพฤติกรรมวัยรุ่น.** สืบค้นเมื่อ 2 ธันวาคม 2564. จาก http://www.psyclin.co.th/new_page_56.htm
- พิมพ์รัตน์ ธรรมรักษา และอาภาพร เผ่าวัฒนา. (2562). **ความฉลาดทางอารมณ์กับพฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น.**
วารสารวิจัยสุขภาพและการพยาบาล. 35(3). 212-223.
- วิไลพร นุชสุวรรณ. (2555). **ความฉลาดทางอารมณ์ของนักศึกษาพยาบาลคณะพยาบาลศาสตร์ วิทยาลัยพยาบาลเชียงราย.** วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์. บัณฑิตวิทยาลัย : วิทยาลัยพยาบาลเชียงราย.
- วิไลลักษณ์ พงษ์โสภณ. (2555). **สุขวิทยาจิต = Mental Hygiene.** กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2553). **โรงเรียนมาตรฐานสากล คู่มือบริหารจัดการคุณภาพ.**
กรุงเทพฯ : ชุมชนุสสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ด. (2563). **สถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ด**. ร้อยเอ็ด : สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ด.
- สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ. (2557). **ความเชื่อกับวิทยาศาสตร์**. ปทุมธานี : สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ.
- สุชา จันทน์เอม. (2540). **จิตวิทยาพัฒนาการ**. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- อรรฉรา ทิพย์กำพร. (2563). **ปัจจัยที่มีผลต่อความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อำเภอเมืองพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก**. วิทยานิพนธ์ปริญญาสาธาณสุขศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสาธาณสุขศาสตร์. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- Li, Y. and Ranieri, M. (2010). Are ‘Digital Natives’ Really Digitally Competent?-A Study on Chinese Teenagers. **British Journal of Educational Technology**. 41(6). 1029-1042.
- Luthfia, A., Wibowo, D., Widyakusumastuti, M. A., and Angeline, M. (2021). The Role of Digital Literacy on Online Opportunity and Online Risk in Indonesian Youth. **Asian Journal for Public Opinion Research**. 9(2). 142-160.
- Salovey, P. and Mayer, J. D. (1990). Emotional Intelligence. **Imagination, Cognition, and Personality**. 9. 185-211.